

Joh 17:18-23 Liksom du har sänt mig till världen, har jag sänt dem till världen, och för deras skull helgar jag mig till ett offer, för att också de skall helgas genom sanningen. Men inte bara för dem ber jag utan också för alla som genom deras ord tror på mig. (Du och jag som lever och läser detta just nu/K-G) Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig. Den härlighet som du har gett mig har jag gett dem för att de skall bli ett och för att liksom vi är ett, jag i dem och du i mig, de skall fullkomnas och bli ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och älskat dem så som du har älskat mig.

Vi läser att Jesus helgar sig till ett offer. Att hans lärjungar skall helgas genom sanningen. Vad betyder ”att helga”? Svar: ”att avskilja”. Jesus avskiljer sig för att bli det försoningsoffer, som frigör mig från evighetskonsekvensen av mina misstag.

Som lärjunge lever jag fortfarande i världen, men med en avgränsning: Jag har avskilt mig till att låta Jesus styra mitt liv och mina värderingar.

Jesus gör en tydlig avgränsning: Han ber för sina lärjungar, och för alla dem som i kommande tider vill vara Jesu lärjungar. Några verser tidigare är Jesus mycket tydlig med att hans förbön endast gäller hans lärjungar:

Joh 17:9-11 Jag ber för dem. Jag ber inte för världen utan för dem som du har gett mig, eftersom de är dina. Allt mitt är ditt och allt ditt är mitt, och jag har förhärligats genom dem. Jag är inte längre kvar i världen, men de är kvar i världen och jag kommer till dig. Helige fader, bevara dem i ditt namn, det som du har gett mig, så att de blir ett, liksom vi är ett.

Reflektion: Är jag världens barn, eller är jag Guds barn? Med en mer distinkt fråga: Är jag en ”icke-lärjunge” eller är jag Jesu lärjunge?

Ställ frågan; ”Behöver jag Jesu försoning?” så får du och jag svaret.

Om mitt svar är ”... Jag klarar mig på egna meriter ... ” så innebär svaret

att Jesus inte behövs. Han styr inte i mitt liv, jag är inte hans lärjunge.

Å andra sidan: Inser jag att jag inte har några egna meriter, då behöver jag Jesus och hans försoningsgärning! Ordet ”förlåt” inför honom räcker.

*Rom 10:9-10 Ty om du med din mun bekänner att Jesus är herre, **och** i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli räddad. Hjärtats tro leder till rättfärdighet och munnens beklännelse till räddning.*

Menar jag allvar med munnens ”förlåt” - så att det även blir mitt hjärtas ”förlåt” - då vill jag också vara lärjunge. Ha honom som herre i mina val. Så här berättar evangelisten Johannes om att ta emot Guds son:

Joh 1:9-12 Det sanna ljuset, som ger alla människor ljus, skulle komma in i världen. Han var i världen, och världen hade blivit till genom honom, men världen kände honom inte. Han kom till det som var hans, och hans egna tog inte emot honom. Men åt dem som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt alla som tror på hans namn,

Vad betyder: att tro på hans namn? Svaret blir: Jag litar på att Jesus verkligen är Guds son.

Varje ny dag medför beslut om vad jag vill med mitt liv: Vill jag vara Guds sons lärjunge? Vill jag vara Guds barn, alltså ett medsyskon till Jesus?

Svarar jag ”ja” till detta, då kan jag räkna med att Gud hör och besvarar min bön! Är jag av hjärtat Jesu lärjunge, har han gett mig fullmakt att be i Jesu namn! Denna fullmakt gäller dej, likaväl som mig. Vi har just nu biblisk allmänbildning: Följande är en utfästelse enbart till Jesu lärjungar:

Joh 14:13-14 och vad ni än ber om i mitt namn skall jag göra, så att Fadern blir förhärligad genom Sonen. Om ni ber om något i mitt namn skall jag göra det.

Vill jag inte vara Jesu lärjunge, då tillhör jag världen. Med den rimliga logiska konsekvensen: Mitt ”Nej tack” medför att jag avstår fullmakten att få be i Jesu namn.

Vill jag verkligen avstå evigheten hos honom och fullmaktens möjligheter?